

המלחמה נסתיימה. אלפי עולים זרמו לארץ. היה צורך דחוף בשיכון. נוסף של ערי ישראל השתנה. בקצוות העוני של הערים כמו שורות מפוארות של תיבות עץ, פח ובדונים. בקצוות האמידות כמו שיכונים חדשים ומלבינים. קדחת הבנייה הלכה ופשתה. היתה זאת תקופת הקבלנים, הבנאים והבנקאים. היתה זאת גם התקופה בה יכלו אנשים בעלי אומץ לב

השבוע הוגשה התביעה המשפטית העקרונית הראשונה שמטרתה לחשוף את האמת המתחבאת מאחורי פרשה יחידה במינה זאת. למרות שעברו כמעט שנתיים מאז התפוצץ "ענין בליזובסקי", הושתקה הפרשה עד היום, לא דרש איש חקירה משפטית אמיתית. השאלה הגדולה היתה: מדוע לא הובא בליזובסקי לאשפט? מדוע לא הוכרז אפילו לפושט-רגל? מי היה מעונין להשתיק את כל הפרשה - למרות שאלפי אנשים מקללים אותו, אלפים אחרים מברכים אותו ורבבות אחרים שואלים במבוכה האם

שלמה בליזובסקי: גנב או מלאך?

בליזובסקי עצמו דחה את שתי הגירסות. אמר הוא: "אני אנושי מכדי להיות מלאך — אני צדיק!"

חולשתו הגדולה של בליזובסקי היתה חיי בתו לאנשים. הם נהרו אליו, הביאו אליו את פרוטותיהם האחרונות, פרי שנות עבודה. הם נהרו אליו על מנת למלא את חלום חיי-הם: לבנות בית.

הם עמדו בתור לפני דלת זכוכית עליה סומן באותיות גדולות המנהל. פועלים, סקי-דיים, זוגות צעירים שהיכו לדירה על מנת להינשא, זקנים שציפו לזכות סוף סוף בבית משלהם.

והוא ישב מאחורי המכתבה הגדולה, גויץ בעל שלושה סנטרים ועיני פלדה עגולות, רשם את שמותיהם על גליון נייר ארוך, ב"קבלו כל סכום כתשלום מקדמה. הוא היה קצר, מהיר, נמרץ וקשה בצורה נעימה. כי היו לו עסקים עם אנשים רבים. היו לו דברים רבים לעשות. ולא היה לו זמן.

הרגע הלא-נכון

לקוחותיו היו מאושרים. חפוננו העסקי וקשיותו נראתה להם כסמל חוסר הבירוקרטיה והעייכובים המשרדיים. הם ראו לפנייהם אדם שניגש לבנייה ברצינות והם שמחו שנחננו לו את כספם האחרון.

גם הבנקים היו אוהדים ביותר. כל עוד בליזובסקי לא היה זקוק לכסף הם היו מוכנים לספק לו אשראי בלתי מוגבל. אך ה"כסף לא נשאר בידיו של בליזובסקי. זה רק עבר דרכו בזרם מהיר, והסך לחלקות אדמה, ברזל, זכוכית, חול, בלוקים.

בליזובסקי ידע כי כוחו במספר לקוחות-תיו. עצם הבסיס לבנייתו היה מונח בתצ"רוכת המוניט. הוא התעתד לבנות בתים מהר יותר וזול יותר מאשר חברות השיכון ה"ענקיות והוא לא קיווה להרויח מהבנייה עצמה. הוא קיווה כי רווחיו יבואו מכיוון אחר.

בליזובסקי קיבל רשימות יבוא ל"חמרי בנייה חיוניים כברזל ועץ בשער של דולאר ללירה. הוא ייבא את החמרים אבל במקום לבנות בהם, מכר אותם וקנה בתמורתם חלקות אדמה שמחיריהן הרקיעו שחקים.

מטרתו היתה ברורה: ברגע הנכון יחזיר לו מחיר חלקה אחת את — התומרים אותם מכר וישאיר לו כרווח נקי שלוש חלקות אחרות. רק שהרגע הנכון לא בא מעולם. במקומו בא הרגע בו פוחדת הלירה הישראלי, מחירי הקרקעות נפלו ומחירי החומר ירם עלו וכל הרהזים שבליזובסקי עמד לעשות הפכו לספרות דמיון.

האנשים הלא-נכונים

על הנייר לא היו אפילו ספרות. כי בליזובסקי ב"

